Lukács Helga-Erika

Utószó az ébredőnek

Utoljára ébredt rám a hajnal
úgy, mint azelőtt.
Utolsó ez.
Utolsók közül kiválasztott
egyszeri alkalom
Kimagaslik az egekbe
s zengi, zengi dalomat
a Végsőt
Nem sejtettem: pont ma
-születésnap a jövőnek
Hálás feladat a sárga égitestnek
mára virradhatott a mázlista
Ma nyílt bimbója
hervadásnak
milyen hátborzongató az élet.
S mert rendelt az ideje
Mindennek,
az ég alatt akarni
kiváló idő ez.
Holtak születnek ma újra:
elültettet magvak aratása
-Mily felemelő
Utószor sírok nevetve
s gyógyítom szakadt szellemem
nemesen viselt sebeit.
Értem jött el.
Kezdő vagyok a boldogságban
jajj, ha elvennéd tőlem
Ki töltené meg világod poharát
borvörös boldogságvelővel?

Marosvásárhely, 2021. február 5.

Egyedül

A kitágult világ néz be az ablakon
-türelmesen sóhajt és kivár
Gomolygó gőzzel irritál az
ölemben szorongatott kávéspohár.
Arcátlanul ráérősen hallgatok
-ki volt, ki bántott, nem tudom már
s nem csillan, csak felbugyog a
szememben leledző pusztaság.
Nem mindig keserves szavaid,
volt, hogy a kávémat ittam feketén
-ében lötty ez, tömör étek
lelkem tőled komor, sötét.
Kibírlak még egy életig
hadd zúgjon balgatag szellemed.
Eme táguló világ szorítson keblére
s némuljon, ki szólna ellened.
Kies tájban lépteid kopogását
már ha tehetném sem hallanám.
Messziről őrjöng oltalomért
dermesztő tekintetedben a magány.

Marosvásárhely, 2021. január 5.